

Události nepravé

Extrémním druhem nepravých událostí jsou změny „hromad“, při kterých vzájemné vztahy „členů“ (prvků) oněch hromad nehrají žádnou roli (nebo přesněji: téměř žádnou). Je ovšem otázkou, zda něco takového můžeme vůbec ve skutečném světě najít, už proto, že by to znamenalo naprostou (dokonalou) izolaci jednotlivých „členů“, de facto nepřítomnost jakýchkoli skutečných vztahů. Z toho vyplývá, že také „nepravost“ událostí musíme chápat jako relativní, tj. že musíme vždy vědět (a výslovně ohlásit), od kterých vztahů jakožto v konkrétní situaci nevýznamných prostě odhlížíme. Tak např. když pozorujeme a zkoumáme, jakým způsobem loví nějaký dravec svou kořist, vědomě odhlížíme od toho, že jak dravec, tak jeho kořist na sebe „působí“ např. také gravitačně, neboť z hlediska smyslu našeho pozorování a zkoumání je toto působení téměř bezvýznamné (i když v některých momentech může třeba tělesná váha pronásledovatele být na překážku úspěšnosti jeho lovu, je-li kořist dost mrštná a rychlá – to ovšem stále ještě není *vzájemné* gravitační působení). Naproti tomu sám průběh konkrétního případu pronásledování se naprosto liší třeba od pohybu sněhové laviny nebo od proudění potoka či řeky, neboť jak chování pronásledovatele, tak chování pronásledovaného je „subjektně“ integrováno, a to jak každé zvlášť, tak pokud jde o vzájemné reakce. Zkrátka: rozdělení událostí na pravé a nepravé může být chápáno jen jako pomocné a přibližné, ale ve skutečnosti míra „pravosti“ či „nepravosti“, přesněji: míra integrovanosti či neintegrovanosti musí být vždy v konkrétním případě studována a zkoumána, a to vždy s přihlédnutím nejen na míru, ale především na zdroj příslušné integrity (jímž musí být vždy nějaký subjekt). Probíhá-li nějaká událost tak, že příslušnou její integritu nemůžeme odvodit od jediného subjektu, nýbrž od několika nebo celé řady subjektů, jde o událost nepravou; některé její stránky či složky však mohou být rozpoznány jako aktivity (aktivity) odvoditelné od jediného subjektu (zatímco jiné stránky či složky zase od nějakého jiného subjektu), musíme původ jejich integrity co možná připsat vždy tomu „správnému“ subjektu a takovém určování se nevyhýbat.

(Písek, 101119-2.)